

El Dr. Jordi Cervós Navarro és neuropatòleg i rector

«L'Opus Dei proposa una vida cristiana coherent i intensa enmig del món»

El Dr. Jordi Cervós Navarro és d'aquelles persones amb les quals difícilment hom es potavorrir. És un home de ciència, però alhora un home d'acció, un home entregat completament a Déu a través del carisma de l'Opus Dei. Aquesta entrega radical el va portar ara fa mig segle a Alemanya, on va ser un dels impulsors de l'Obra. A Centreeuropa ha viscut en primera línia

tota la guerra freda al mateix temps que no deixava d'aconseguir més i més èxits professionals, fins a arribar a vicepresident de la Universitat Lliure de Berlín. Ell, però, tot això ho considera una cosa circumstancial, fruit secundari de la santificació del treball que proposava el seu fundador. Tant és així que el 1997, amb edat ja de jubilació, va tornar a Barcelona per posar en marxa com a rector la

Universitat Internacional de Catalunya fins al gener del 2002. No s'ha aturat mai i ara, amb 72 anys, encara continua treballant i desgastant-se per Nostre Senyor. Per això, la canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer, amb el qual va tractar sovint personalment, la viu amb molta intensitat i amb molta alegria, conscient que és un reconeixement universal del carisma que ha omplert de sentit la seva vida.

—A pocs dies de la canonització d'Escrivà de Balaguer, què li passa pel cor?

—Evidentment molta alegria, perquè com a fidel de la prelatura de l'Opus Dei la canonització del fundador és una cosa molt important. Alhora, però, hi ha també una part molt personal, molt pròpia, com són els records que tinc del fundador. Encara avui em ve a la memòria la primera vegada que el vaig veure, a Barcelona l'any 1948. Jo estava estudiant en una casa de l'Obra al carrer Balmes i ens van dir que ens vindria a veure el fundador, però que era natural que estiguéssim estudiant. No obstant això, jo em vaig arreglar de forma que quan van trucar a la porta vaig ser jo el que va obrir. Llavors va ser la gran sorpresa. Jo esperava trobar-me una persona profundament seriosa, en el bon sentit, però quan vaig obrir de seguida em va abraçar, mostrant molta alegria i molt bon humor. Va ser la primera sorpresa, l'alegria i el bon humor d'Escrivà, que en aquell moment passava un temps molt difícil. Després, ja a Saragossa, també ens va visitar justament en un moment en què jo anava amb el coll trencat, amb el guix que m'agafava tot el tronc, a causa de la lluita lliure. Llavors va ser quan vaig comprovar allò que ell no deixava de repetir: «A l'Obra, un malalt és un tresor i ens hem d'abocar per fer-los la vida agradable.» Això és el que ell va fer amb mi. Aquell mateix any cap a la tardor, va tornar a passar per Saragossa i en una tertúlia li vaig preguntar: «Pare, quan anirem a Alemanya?» Ell em va dir: «Saps alemany?» Jo en sabia una mica, molt poc, però li vaig dir titubejant: «Sí, Pare.» «Molt bé, doncs tu aniràs a començar l'Obra a Alemanya», va dir el fundador.

—Aquella pregunta li va canviar la vida.

—Sí, certament, tenia 22 anys i me'n

vaig anar cap a Alemanya. El 1952 sortia d'Espanya, en un temps en què pràcticament no hi havia cap espanyol que en sortís. A més es tractava d'una Alemanya ferida de mort: a Colònia el 50 per cent de les cases havien estat completament destruïdes. El miracle alemany estava començant. Vaig començar amb una petita beca de tres mesos a Àustria, però en acabar-la ja vaig anar cap a Alemanya amb un altre català i dos bascos.

L'OBRA A ALEMANYA

—Quines aspiracions tenia aquell jove que arribava a Alemanya?

—Jo estava disposat a fer l'Obra a Alemanya. Que després acabés de catedràtic i de vicepresident de la Universitat Lliure de Berlín, tot això és una mica circumstancial. Jo havia anat a Alemanya per portar-hi l'Opus Dei, però com que l'Opus Dei es fa santificant el treball ordinari, em vaig dedicar a treballar molt.

—Què el va fascinar tant de l'Obra perquè un noi de 22 anys fes aquest pas tan radical?

—Simplement el fet de veure la possibilitat de viure una vida cristiana coherent i intensa enmig del món practicant la meua professió i treballant, sense canviar res de la meua vida professional, només donant-li un esperit sobrenatural i l'esperit de l'Opus Dei. El nostre fundador també va

El Dr. Jordi Cervós va ser un dels impulsors de l'Obra a Alemanya.

voler deixar sempre molt clar el fet de la filiació divina, una cosa que es diu molt fàcilment, però que quan es pensa es descobreix que és una cosa que canvia la vida.

—Els inicis a Alemanya segur que no van ser gaire fàcils.

—Van ser difícils, però Déu dona la gràcia que es necessita i això ho vaig poder

comprovar molt bé allà. Anava a un país molt diferent, sense parlar gairebé l'idioma, on no era fàcil trobar una casa. Per això Escrivà ens va visitar molt aviat i fins a sis vegades. Sabia que estàvem lluitant amb les dificultats pròpies dels inicis.

—Què es va trobar allà, havent de parlar de l'Opus Dei sense conèixer gaire l'idioma?

—A la primera persona que li vaig parlar de l'Obra jo crec que es va pensar que era boig i ja no el vaig tornar a veure mai més. Afortunadament, però, ben aviat molta gent va comprendre el nostre missatge i és lògic, perquè és un poble amb un fort esperit de treball, la qual cosa lliga molt bé amb l'esperit de l'Opus. Quan van sentir que podien santificar el seu treball ordinari els va semblar formidable!

—Quin catolicisme es va trobar a Alemanya?

—Un catolicisme molt fort, perquè després de la guerra, com passa moltes vegades, hi va haver una onada d'aprofundiment en la fe. La fe que havien tingut en Hitler es va demostrar que era completament equivocada, i es van tornar més cap a Déu.

—Els miraven amb recel?

—Hi havia de tot, el fet de venir de l'Espanya de Franco creava prejudicis i simpaties a igual escala. Pel que fa a la nostra

Com viu avui l'espiritualitat d'Escrivà de Balaguer?

El qui serà molt aviat sant Josepmaria Escrivà fou un instrument de Déu per fundar l'Opus Dei, una institució que té per finalitat ensenyar la santificació del treball, imitant la vida de Jesús en el taller de Natzaret. A mi sempre em semblen noves les paraules del beat Josepmaria: «Sapigueu-ho bé: en les situacions més comunes hi ha quelcom de sant, de diví, d'amagat, que pertoca a cadascun de nosaltres de descobrir... Que no, fills meus! No hi pot haver una doble vida, no podem ser com a esquizofrènics si volem ser cristians: hi ha una vida única, feta de carn i d'esperit, i és aquesta que —en l'ànima i en el cos— ha de ser santa i plena de Déu.» És això el que he après.

JOAN FORRELLAT
Col·laborador de la Federació Catalana de Voluntariat Social

Què representa per a vostè la seva canonització?

Que passi a ser patrimoni de tots els cristians aquesta espiritualitat basada en la santificació de les coses petites de cada dia, fetes per amor, que va predicar el beat Josepmaria. Això es pot viure d'una manera intensa i joiosa dins de l'Opus Dei, on es troben els mitjans de formació per portar-ho a terme. L'Opus Dei dona una sòlida i profunda formació cristiana i una direcció espiritual personal per a tots aquells que ho desitgen, per poder-se santificar, cadascú, en el seu propi ambient.

emèrit de la Universitat Internacional de Catalunya

pertinença a l'Opus Dei tampoc no va causar gaires antipaties.

—El diari *Der Spiegel* va arribar a dir que vostè era l'home que movia els fils de l'Opus Dei a Alemanya i a Rússia.

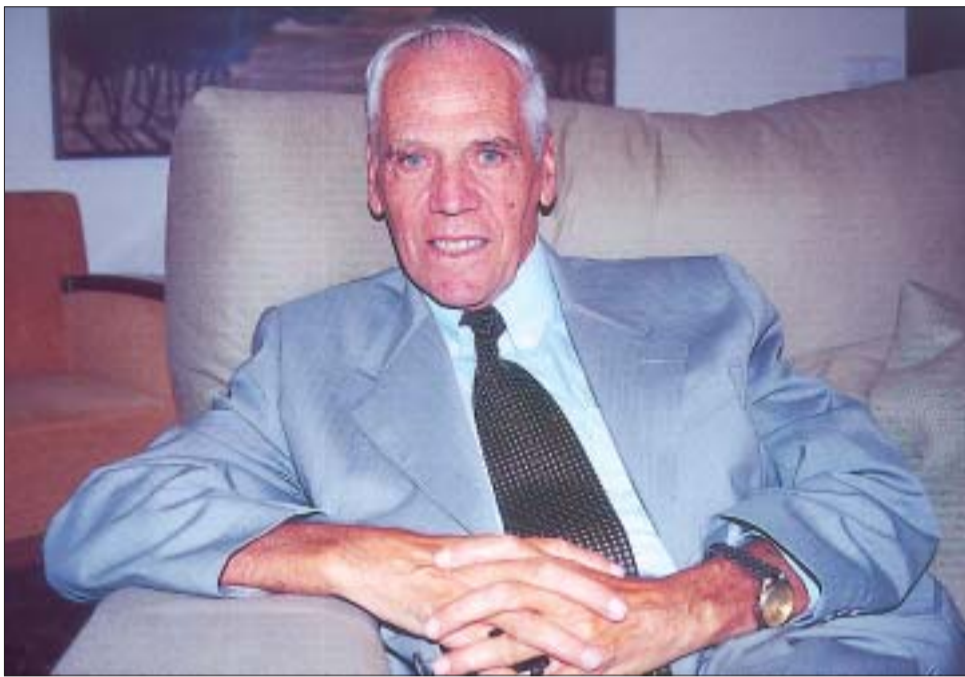
—Això van ser ganes d'empastifar la cosa perquè eren els temps que es parlava molt de la màfia russa.

—Set vegades els va visitar el fundador a Alemanya. Quins records té d'aquelles visites?

—Encara recordo molt bé quan li vaig preguntar: «Pare, què és el que més li agrada d'Alemanya?» Jo pensava que em diria les autopistes, perquè encara no n'hi havia a Espanya, i ell, en canvi, va contestar: «Vosaltres.» Això ens animava molt, sobretot perquè allà vivíem força pobrament. Ell sempre ens deia que ens havíem de santificar en les coses petites, en els detalls, perquè ocasions per fer coses grans a la vida normalment no se'n presenta cap.

—Com era Escrivà de Balaguer, què recorda del seu tarannà, què és el que més el va impressionar?

—L'alegria que no el deixava mai. I després em vaig assabentar que tenia molts problemes, que estava molt malalt amb diabetis, però nosaltres no notàvem res d'això. Ell sempre destacava el caràcter positiu i deia que la creu té la forma del signe més. Per

Cervós, de 72 anys, conserva records entranyables d'Escrivà de Balaguer.

entrega també han donat molts fruits.

—Tothom qui ha viscut l'entrega a l'Opus Dei acaba veient-ne els fruits, perquè els fruits els dona Déu, tot i que quan vol i com vol. Afortunadament, a Alemanya jo he pogut veure molts fruits, molts alemanys que s'han sumat a l'Obra.

—Jo em referia a fruits professionals, però vostè només ha parlat dels espirituals, dels alemanys que s'han unit a l'Opus Dei.

—També són fruits, però no és el més important. L'aspecte professional és una mena de producte secundari. Jo no vaig anar a Alemanya per reeixir professionalment. És més, jo vaig anar a Alemanya com a psiquiatra, i pels problemes que tenia al principi amb l'idioma em van proposar fer neuropatologia, que és l'estudi morfològic del cervell i les malalties neurològiques. Jo havia sentit poca cosa d'això, i de fet, s'acabava d'estrenar la primera càtedra de neuropatologia a Bonn. Vaig anar allà, em vaig oferir treballar sense cobrar res, tot vivint de classes d'espanyol que donava a les nits a la universitat. Vaig tenir molta sort amb les investigacions, amb els cervells amb què vaig treballar i amb 25 anys vaig presentar el meu primer treball en un congrés internacional a Londres. Després vaig començar molt aviat amb la microscòpia electrònica. Alhora també vaig tenir molt bons col·laboradors i molt bones secretàries. Una persona sola no pot fer grans coses sense bons col·laboradors.

—A Alemanya, i concretament a Berlín, vostè ha estat també testimoni privilegiat dels últims 50 anys d'història a Europa.

—Vaig viure 21 anys el mur de Berlín.

He tingut amics a un i altre cantó. Tinc històries i anècdotes de tota mena. I tot això ho he viscut molt, encara que no tinc temps per escriure la meua biografia. Potser més endavant...

—Malgrat testimonis com el seu, molta gent continua pensant que l'Església és contrària al progrés científic.

—Això és un error. Hi ha hagut molts malentesos al llarg de la història. La fe no impedeix el progrés, ni a l'inrevés.

—És el món de la ciència especialment agnòstic?

—Jo penso que no, però el que passa és que sempre es deixa parlar més els agnòstics que els altres. No és veritat que els científics siguin menys creients que la mitjana de la població.

—La ciència, amarada per la fe, seria molt més fructífera?

—És difícil de saber, però una cosa és ben clara, si la ciència fos més religiosa no es produirien les perversions científiques que veiem contínuament, una darrera l'altra.

LA UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE CATALUNYA

—Actualment, però, vostè ha deixat una mica de banda la investigació per dedicar-se més a altres coses.

—He continuat publicant alguns treballs, però més aviat, en els darrers anys, m'he dedicat a organitzar com a rector la Universitat Internacional de Catalunya (UIC). Des del gener, quan vaig passar a ser-ne rector emèrit, em dedico a les relacions internacionals, perquè crec que amb la caiguda demogràfica la internacionalització és molt important.

—Ja camina sola la UIC?

—Sí, camina sola i a més la deixen caminar. Al començament la miraven amb recança, i és lògic, però ara està molt ben valorada, és la quarta de les universitats privades d'Espanya.

—Ara, amb 72 anys i amb tanta història al darrere, com viu el Dr. Cervós el carisma de l'Opus Dei?

—Procurant llegir i rellegir sempre els escrits del nostre fundador i imitar-lo. Per això la canonització és una cosa molt alegre, perquè el que fins ara era «propietat» de l'Opus ara serà propietat de tothom, de tota l'Església.

Escrivà no va dir altra cosa que dins del món també es pot ser sant i s'ha de ser sant. La santificació dels laics a través del treball personal. Això ho va dir l'any 1928 i molts ho consideraven una heretgia. Després, en el Vaticà II va quedar molt clar, i és que això precisament és el que vivien molt els primers cristians. Escrivà els tenia molta devoció. Cadascú al seu lloc i difonent el cristianisme a través de l'amistat personal.

—Servirà aquesta canonització per trencar molts tabús dins de la mateixa Església?

—Jo crec que ja se n'han trencat molts. Durant el centenari, a tot arreu, els bisbes, els cardenals, els fidels han participat amb normalitat en les celebracions. Aquest any del nostre jubileu jo he notat un canvi molt gran. Però més que això, la canonització, com tantes coses a la vida, hauria de ser per a nosaltres una vertadera conversió, un salt de qualitat en la nostra vida espiritual.

—Què deu estar pensant ja gairebé des dels altars el fundador de l'Opus Dei?

—Tal com ell deia, segur que està donant gràcies a Déu. L'última vegada que vaig ser amb ell a Roma, el 1974, vam estar una bona estona parlant i em va demanar especialment que demanés a la Santíssima Trinitat que la nostra actitud ha de ser d'adoració, d'adoració i d'adoració. Això precisament és el que ell viu ara plenament.

—Com veu el futur de la prelatura a partir d'aquesta canonització?

—Igual que sempre. Jo veig que l'Opus Dei seguirà ferm i segur vivint l'esperit del seu fundador. Sempre començar i recomençar. Jo crec que fins i tot el cristianisme està començant sempre.

—I per acabar, què li ha aportat, a la seva vida, la pertinença a l'Opus Dei?

—Tot, el sentit de la meua vida és l'Opus Dei i concretament l'esperit del seu fundador.

Samuel Gutiérrez

«Quan van sentir que podien santificar el seu treball ordinari els va semblar formidable!»

això, quan veïem coses que estaven malament, ell ens engrescava a ofegar-les amb abundància de bé. Res de combatre.

També em va impressionar molt la paciència que tenia amb nosaltres. Ens repetia les coses les vegades que calgués i ens animava a començar i recomençar sempre.

—Això vostè ho ha portat fins a l'extrem.

—Escrivà sempre ens ha deixat molt clar que havíem de donar tota la nostra vida fins al final, «espremuts com una llimona». Ell vivia aquesta entrega completa i per això resultava tan agradable viure-la també nosaltres. Aquesta és la forma de ser feliç, deixar-se de preocupar per un mateix i preocupar-se pels altres. Tot l'esperit de l'Obra és l'esperit que ell va viure i ens va comunicar.

—En el seu cas, el seu servei i la seva

Com viu avui l'espiritualitat d'Escrivà de Balaguer?

Aquesta espiritualitat no és una cosa puntual o per a moments concrets, sinó que impregna tota la meua vida, perquè del que es tracta és d'acceptar el repte diari de ser santa en tot el que tingui entre mans. Fondre allò humà amb allò diví; il·lusionar-me amb la novetat que dona a cada dia la perspectiva sobrenatural. Aquest repte, aquesta il·lusió, lògicament, implica una lluita, però és una lluita alegre, plena del bon humor que dona el fet de pensar que sempre pots tornar a començar.

ANNA MESTRE
Propietària d'una botiga de moda de senyora

Què representa per a vostè la seva canonització?

Es els sants són uns abanderats del cristianisme, persones que amb la seva vida ens diuen que també podem ser-ne cadascun de nosaltres. Són també una manifestació més de la santedat de l'Església. Per a mi, la canonització de Mons. Escrivà és quelcom molt important perquè fa més universal el seu missatge: tots podem ser sants enmig del carrer, amb la nostra feina, en la situació que ens ha tocat viure. És com si ens digués: «Endavant, que amb la gràcia de Déu tu pots, i digueu-ho als altres...!» El món de la moda és apassionant, però si a més puc donar-li aquesta perspectiva pren un relleu sobrenatural que en un altre moment no hauria ni sospitat.